

Irina JIAN

anul I, Facultatea de Drept,
Universitatea „Al.I. Cuza”, Iași

OPREȘTE-TE, CLIPĂ!

„Și anii trec, și timpul trece, scurt” (Dimitru Matcovchi). În vârtoarea clipelor, încerc să prind fluturii multicolori ai simțirilor, pe care să-i transform în eterne amintiri ale unei explozii a fericirii, și-mi vine să strig cu versul matcovschian: „Oprește-te, clipă, te rog!”. Clepsidra nemilosului Cronos însă nu vrea să oprească trecerea. Îmi fură zile, ani și mă lasă mută în fața neînțeleșului. Ce-a fost? Ce-am fost? Ce-a rămas? Doar amintirea, dorul și... speranța răsărind din durere, din piatră, spre a mă împăca cu sinele.

Trece printr-o sită nevăzută și curge în neant. Curge

TIMID, TACITURN, TIMPUL SE STRECOARĂ SUB TAINICELE SUPAPE ALE FIINȚEI NOASTRE.

peste noi, prin noi, ne potopește cu clipe, ne împresoară cu nectarul simțirilor. Se împletește cu amintirea, devine absentă, golește cupa visurilor și se ascunde sub o geană grea de dor, luând cu sine așchiile de lumină ale unui prezent devenit trecut inexorabil. Dacă aș putea spune: „Oprește-te, clipă, că prea frumoasă ești” (Goethe), și clipa s-ar opri, ar înflori și ar mirosi a veșnicie... Dar seva timpului ne mistuie în vârtoarea sa și ne fură prezentului, dăruindu-ne unui alt prezent, la fel de implacabil.

Trecut, viitor, esență – toate atârnă de un resort nevăzut, ce ne marchează trecerea. Timid, taciturn, timpul se strecoară sub tainicele supape ale ființei noastre. Îl purtăm ca pe un inevitabil *datum*, întrucât nimic nu e în afara timpului. Un blestem, o binecuvântare e legea lui Cronos?

E în noi. O realitate labilă, efemeră, atât de efemeră, încât uităm să punem verbele la trecut. Uitam să salvăm prezentul de la pieire. Risipim și ne

risipim în van. Căutăm și ne căutăm în „ce-a fost”, într-un timp și spațiu iluzoriu, ce nu ne e dat să-l trăim. De ce refuzăm prezentul? Tot ce avem e clipa ce ne inundă ființa și se vrea plină. Tot ce avem e secunda ce trece prin noi și ne invită la veșnicie.

Trecem prin timp, mânați de doruri, mereu în căutarea misterului ce se ascunde „în flori, în ochi, pe buze ori morminte” (Lucian Blaga), mereu mirați de enigma clipelor, când grăbite, când leneșe. În eterna noastră curgere în neant nu ne rămâne decât să fim părtașii tainelor Timpului, Ființei ce ne îndeamnă să ne bucurăm de logosul care ne îmbobocește pe buze și înflorește cu floare de busuioc, căci „Vorbele sunt sfinte” (Dimitru Matcovschi), să ne lăsăm chemați de aștrii cunoașterii, să ne facem una cu seva clipei ce ne potopește și ne face să trepidăm în fața tainei care e însuși faptul de a fi.

Pășesc prin iarba clipelor și râd soarelui! Uit noțiunea de timp și mă topesc într-un zâmbet de zeu. Mă ascund în miezul fericirii. Râd soarelui, căci „Vreme trece, vreme vine...” (Mihai Eminescu).

